

Jezdecktvo u nás a v cizině.

Kapitán děl. Karel Gruncel:

Rakouská „rychlá divise“.

V rámci programu reorganisace armády (stanoveného již v létě r. 1935) byla i v rakouské armádě organisována „rychlá divise“. Jádrem její bylo zprvu tvořeno jezdeckem a cyklisty, postupně byla však doplňována novými jednotkami různých zbraní. Organisaci „rychlé divise“ umožnil jednak domácí velmi dobrý automobilní průmysl, jednak zkušenosti, které byly již získány při manévrech spolkové armády v roce 1930 s „rychlou brigádou“. Mnoho poznatků pro organisaci „rychlé divise“ získali Rakušané od svého souseda — od Itálie.

Nynější organisace rakouské „rychlé divise“:

velitelství, motorisovaný telegrafní prapor, prapor útočné vozby, lehká motorisovaná brigáda („Krafftfahrjägerbrigade“) o 4 praporech, jezdecká brigáda o 2 jezdeckých plucích, motorisovaný dělostřelecký oddíl.

Prapor útočné vozby byl organisován již v srpnu 1935 a byl stále označován, jako „pokusná jednotka“.

Prapor má velitelství, velitelskou rotu, rotu lehkých tanků, rotu obrněných automobilů a pomocnou rotu.

Velitelská rota má kromě jiných úkolů nyní vyzkoušení motorisované káry, jichž má být používáno pro dopravu těžkých zbraní rakouské pěchoty. Rota lehkých tanků má italské tanky „Fiat Ansaldo“ vz. 1933, které se velmi dobře uplatnily v habešském tažení. Kromě nich jsou ovšem v rakouské armádě též tanky jiného typu. Obrněným jednotkám věnuje nyní rakouská armáda zvýšenou péči. Mnoho nových typů obrněných vozidel se zkouší a uplatňuje se snaha, aby obrněné jednotky měly hlavně vozidla domácího typu. U nových konstrukcí se přihlíží hlavně k hornatému rázu Rakouska.

Rota obrněných automobilů bude mít nyní vesměs osmikolové 12tunové obrněné vozy, které budou vyzbrojeny protitankovým dělem ráže 20 mm, 1 těžkým a 2 lehkými kulomety. Všechny 8 kol u těchto vozů jest hnacích, čímž je umožněna značná rychlost vozidel na komunikacích — až 85 km za hod. 4 prapory „lehké motorisované brigády“ jsou utvořeny z bývalých cyklistických praporů. Každý prapor má: velitelství, velitelskou rotu, k níž patří: četa obrněných automobilů (pro průzkum) o 3 vozidlech, minometná četa o 2 minometech, spojovací četa (materiál, telefonní a radiotelegrafní), ženijní četa a štábní četa; dále 2 motorisované roty, z nichž každá má četou velitelskou a 3 čety střelecké, konečně motorisovanou kulometnou rotu, která má četou velitelskou, 3 čety kulometné, četou protiletadlových a protitankových kulometů a štábní četou.

Prapory mají tato vozidla: 46 terénních vozů (z nichž 3 jsou obrněné), 5 lehkých nákladních automobilů, 5 speciálních automobilů (zdravotnický, dilenský, zbrojní a 2 motorové benzinové cisterny), 8 motocyklů s přívěsným vozíkem a 15 solo motocyklů. Na každém vozidle je skládací bicykl. U vozidel kulometné rotý je každý bicykl upraven pro dopravu kulometu. Terénní vozy jsou výrobkem domácí firmy Austro-Daimler. Jsou to šestikolová lehká vozidla, z nichž oba páry zadních kol mají výkyvné hnací polonápravy (na způsob našich vozů Tatra). Maximální rychlost vozů na komunikacích 80 km za hodinu.

Oba jezdecké pluky mají tuto organizaci:

velitelství pluku, velitelskou eskadronu, 3 polní eskadrony, kulometnou eskadronu.

Každá polní eskadrona má 3 čety a 1 četú kulometnou (prozatím 2 kulometry). Kulometná eskadrona má četú velitelskou a 3 čety — prozatím po 3 kulometech. Počet kulometů bude však v dohledné době zvýšen.

Velitelská eskadrona má zákopníky a telefonisty. Dostane však v dohledné době doprovodné zbraně, a to četú minometů o 2 minometech ráže 8 cm a četú protitankových děl ráže 47 mm (2 děla).

Na definitivní organizaci jezdeckých pluků se ještě pracuje. Pomýšlí se na to, aby jezdecké pluky měly 4 polní eskadrony a kulometnou eskadronu. Také otázka výzbroje jezdeckých pluků není ještě definitivně vyřešena. Zatím mají pluky šavle, karabiny Manlicher vz. 95, lehké kulometry vz. 30, těžké kulometry Schwarzlose vz. 7/12. Výstroj jezdeckva jest podobný výstroji bývalého rakousko-uherského jezdeckva.

Srovnáme-li organizaci rakouského jezdeckého pluku s pluky jiných armád, tu je nápadné dosti značné množství těžkých kulometů a přidělení 2 lehkých kulometů každé polní eskadroně.

Motorisovaný dělostřelecký oddíl „rychlé divise“ je zatím „z výcvikových důvodů“ tvořen samostatným dělostřeleckým plukem. Pomýšlí se na to, aby „rychlá divise“ měla celý motorisovaný dělostřelecký pluk na místo dosavadního oddílu.

S „rychlou divisí“ se již cvičilo o manévrech v roce 1935 a 1936. Poznalo se, že kůň a motor se v mnohém doplňují — je-li jich použito účelně. Pozoru hodno při manévrech bylo to, že „lehké motorisované brigády“ bylo použito samostatně pro boj s nepřátelskou jezdeckou brigádou, zesílenou útočnou vzbou.

V manévrech roku 1936 byly zkoušeny nové polní radiové stanice na vozech. Výkonnost stanice byla 20 wattů. Stanice korespondovaly hlavně s letectvem. Po prvé zkoušely se na těchto manévrech nové protitankové kanony ráže 20 mm. Lehká motorisovaná brigáda a motorisované dělostřelectvo podnikly o manévrech zkušební jízdu v těžkém hornatém terénu, kde bylo zdoláváno stoupání až 26%. Průměrný pochodový výkon byl 200 km denně.

Jak patrně, věnuje se motorisaci armády velická pozornost. Jedině jezdeckvo je na stálém sestupu. Je to patrně již z toho, že v roce 1936 nebyl z vojenské akademie ani jediný důstojník vyrađen k jezdeckvu. Množí se také hlasy, aby jezdecká brigáda byla úplně odloučena od motorisovaných jednotek, poněvadž prý jezdeckvo brzdí jejich pochod. V boji zase, když jednotky lehké motorisované brigády opustí svá vozidla, je jezdeckvo ve výhodě, neboť je pohyblivější. Tedy problém, který potřebuje ještě řešení.

Použité prameny: „Polska Zbrojna“ č. 7 z r. 1937, „Militär Wochenblatt“ č. 30 z 5. února 1937.

